

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 801/2016
01.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председник већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужилаца малолетних К.Б., Р.Б. и Л.Б., које заступа законска заступница мајка Т.Б. и Т.Б., сви из Т., чији је пуномоћник З.М., адвокат у Т., против тужене М.Б. из Т., чији су пуномоћници Д.М. и А.Н., адвокати у Т., ради утврђења права становања, одлучујући о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 603/15 од 13.01.2016. године, у седници одржаној 01.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 603/15 од 13.01.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П2 1097/15 од 15.10.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да су тужиоци малолетни К.Б., Р.Б. и Л.Б., заједно са родитељем који врши родитељско право Т.Б., стекли право становања на сувласничком делу тужене М.Б. од 4/6 дела на породичној стамбеној згради у Т., улица ... бр. ..., уписане у ЛН бр. ... КО Т. под парцела број ..., што је тужена дужна признати и трпети да се по основу ове пресуде без њене сагласности, изврши упис овог права у јавним књигама, да то право становања траје док за то постоје законски услови, а најдуже до пунолетства тужилаца малолетне деце и тужена обавезе на накнаду трошкова поступка. Другим ставом изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 603/15 од 13.01.2016. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужилаца, а жалба тужене усвојена и првостепена пресуда у побијаном одбијајућем делу потврђена, док је у делу одлуке о трошковима парничног поступка преиначена, тако што су тужиоци обавезани да туженој по овом основу исплате 78.000,00 динара са каматом. Другим ставом изреке, обавезани су тужиоци да туженој на име трошкова другостепеног поступка исплате износ од 12.000,00 динара са каматом.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема повреде поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд као ревизијски пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља Т.Б. је мајка тужилаца малолетних К., Р. и Л. Б., а тужена М.Б. је баба по оцу мелолетне деце и свекрва тужиље Т.Б.. Супруг тужиље Т.Б. и отац осталих тужилаца, малолетне деце, Л.Б. је преминуо 2011. године и за наследнике на његовој имовини оглашени су сви тужиоци. Пок. Л.Б. био је сувласник 1/6 дела непокретности, породичне стамбене зграде у Т., улица ... бр. ..., а на преосталом делу те непокретности су сувласници мајка и сестра пок. Л., овде тужена у 4/6 дела и М.М. у 1/6 дела. Тужена поред свог сувласничког удела има и право доживотног плодуживања на преосталих 2/6 дела ове непокретности, чији су сувласници сада овде тужиоци, који немају других непокретности на свом имену. Тужиља Т.Б. у предметној кући живи од 1999. године, када је рођено и најстарије дете овде тужиља К.Б.. Након смрти супруга, тужиља Т.Б. је променила браве на капији и улазним вратима наведене породичне зграде, без сагласности тужене, не дајући јој резервне кључеве. Тужена није контактирала тужиљу, нити је тражила резервне кључеве, нити то чини сада. Режијске трошкове за кућу сноси тужиља Т.Б., док порез на имовину за исту сноси тужена. Тужиља Т.Б. рођена је ... године, незапослена је, здрава је и радно способна. Повремено се радно ангажује на сезонским пословима, а једини стални месечни приход јој је дечији додатак у износу од 10.000,00 динара за троје деце. К.Б. има ... година, Р.Б. ... година и ученици су ... школе, а Л.Б. има ... година и ученик је ... школе, али има логопедских проблема и остварио је право на подршку систему образовања, здравствене и социјалне заштите. Родитељи тужиље Т.Б. живе у Т., незапослени су и живе у двособној кући. Имају обавезу издржавања тужиљине бабе. Тужена живи у кући у Т. у улици А.Ј., која је у власништву њеног супруга, а на којој непокретности има право доживотног плодуживања. Она је пензионер са месечном пензијом од 18.000,00 динара, а у овој кући поред њих живе и ћерка М.М. и њено четворо деце. М.М. је незапослена, разведена и сва деца живе са њом и туженом у истом домаћинству. Тужена има озбиљних здравствених проблема. Након смрти Л.Б. 2011. године тужена је тражила од тужиље да са децом напусти кућу јер је она желела да се врати ту да живи. Тужиља је замолила да још неко време ту станује са децом, док се не снађе, да би након тога променила браве на капије и улазним вратима куће. Тужена јој је послала преко адвоката опомену у којој је тражила да се до 30.05.2011. године исели из ове непокретности, да би затим поднела и тужбу против тужиље ради иселења.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев, закључујући да тужена не спада у круг лица према којима

се сагласно одредби члана 194. Породичног закона може установити право становања.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Наиме, одредба члана 194. Породичног закона („Службени гласник РС“ бр. 18/05), прописује да дете и родитељ који врши родитељско право имају право становања на стану чији је власник други родитељ детета, ако дете и родитељ који врши родитељско право немају право својине на усељивом стану. Право становања траје до пунолетства детета.

Из наведене законске одредбе произилази да се право становања детета и родитеља који врши родитељско право, може установити само на имовини, односно стану које је у власништву другог родитеља, а не и других сродника и то под одређеним условима. У конкретном случају тужена као баба малолетне деце, овде тужилаца, сагласно наведеној одредби, не спада у круг лица на чијој имовини се може установити право становања тужилаца. Утврђене социјално економске околности на страни тужилаца не могу бити опредељујуће за успостављање овог права на имовини тужене, како се то неосновано наводи у ревизији, већ евентуално могу утицати на остваривање њиховог права на издржавање од стране тужене, под условима из члана 154. став 2. Породичног закона. У том смислу су и одредбе члана 27. тачка 2. и 4. Конвенције о праву детета којима је прописана одговорност родитеља и других лица одговорних за децу да у оквиру своје способности и финансијских могућности, обезбеде животне услове потребне за развој детета, односно да државе чланице предузимају све одговарајуће мере како би обезбедиле да дете добија издржавање од родитеља или других лица која су финансијски одговорна за дете. Дакле, наведене одредбе Конвенције на које се указује у ревизији, односе се првенствено на обавезу издржавања детета на начин који може обезбедити животне услове потребне за њихов развој, те применом ове одредбе, као и одредбе члана 154. став 2. Породичног закона, не може се проширити круг лица на чијој се имовини може успоставити право становања у корист деце и родитеља који врши родитељско право, а који је прописан чланом 194. Породичног закона.

Из наведених разлога, овај суд је применом члана 414. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**